

ת"פ 50247/01/15 - מדינת ישראל נגד מחמד שוויקי

בית משפט השלום בירושלים

07 דצמבר 2016

ת"פ 50247-01-15 מדינת ישראל נ' שוויקי

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין: מדינת ישראל ע"י ענף תביעות ירושלים

נגד

מחמד שוויקי ע"י ב"כ עוה"ד מנחם בלום

גזר דין

כללי

1. הנאשם, יליד שנת 1991, תושב בית חנינה ירושלים, הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977(להלן: "**חוק העונשין**").

על פי כתב האישום, ביום 18.7.12 גנב הנאשם בצוותא חדא עם אחיו קטנוע מסוג סאן יאנג השייך למר ליאור אלמלארד. באותן הנסיבות, הנאשם התלווה לאחיו לצורך הורדת ריהוט לבית מעסיקו של האחרון. השניים הבחינו בקטנוע במקום וגררו אותו ברכב המסחרי שהיה ברשות אחיו של הנאשם ונסעו מהמקום כשאחיו של הנאשם נוהג ברכב המסחרי בו הקטנוע שנגנב. לאחר מכן מכרו השניים את הקטנוע.

הנאשם נשלח לשירת המבחן להכנת תסקיר וכן לממונה על עבודות שירות להכנת חוות דעת בעניינו.

תסקיר שירות המבחן

2. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם, בן 25, רווק, סובל ממחלת נגע עורי בקרקפת אשר אובחנה לפני כארבע שנים, ומאז הוא נמצא במעקב רפואי מתמיד.

שירות המבחן התרשם כי משפחתו של הנאשם מתפקדת ובעלת ערכים נורמטיביים, והנאשם עובד מזה כשנתיים כסדרן בסופרמרקט בירושלים.

מעיון ברישומי הפלילי עולה, כי קיימת נגדו הרשעה פלילית קודמת מיום 1.12.2014 בעבירה של גניבה בידי עובד ממעבידו בגינה נידון לחודש מאסר בעבודות שירות, פיצוי לנפגע העבירה בסך 1,000 ₪ ומאסר על תנאי למשך 3 שנים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה חרטה כנה והביע אחריות על מעשיו, ואלו מהווים גורמי סיכוי לשיקום ולהמשך ניהול אורח חיים תקין. מאידך, בביצוע העבירה פעל הנאשם מתוך אימפולסיביות שעלולה לשמש גורם סיכון לחזרה על התנהגות פורצת גבולות ועבריינית בעתיד.

המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם עונש מוחשי וחינוכי של צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות בשילוב מאסר על תנאי מרתיע.

הממונה על עבודות השירות קבע בחוות דעתו כי הנאשם מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה, כי עבירת גניבת הרכב הינה בגדר "מכת מדינה", אשר אמורה לגרור עונש הולם שיהיה בו כדי להקטין את הכדאיות הגוררת את נפוצות העבירה.

המאשימה התנגדה להמלצת שירות המבחן וטענה לצורך באחידות הענישה, כאשר אחיו של הנאשם נידון ל-6 חודשי מאסר בפועל וכן הדגישה כי לחובת הנאשם עבר בעבירת גניבה ומכאן הצורך בהרתעתו.

המאשימה טענה למתחם שבין 12 ל-24 חודשים מאסר בפועל ובעניינו של הנאשם עתרה ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס כספי שייצור מידתיות כנגד מניעיו הכלכליים של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

מנגד, ביקש הנאשם להפנות את בית המשפט למסמכים הרפואיים שהוגשו גם לפני שירות המבחן, אך לטענתו לא קיבלו ביטוי בתסקיר.

ממסמכים אלו, טוען ב"כ הנאשם, ניתן להסיק כי לנאשם בעיית עור חמורה, גופו מצולק והוא עובר ניתוחים והשתלות עור ואלו יקשו עליו את שהייתו בין כתלי הכלא.

עוד טוען ב"כ הנאשם, כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו המיידית במשטרה, בה חסך זמן שיפוטי תוך הפללת אחיו.

לשיטתו, הזמן שעבר מביצוע העבירה שלא באשמת הנאשם, ואשר עומד על 3.5 שנים, עומד לזכותו של הנאשם ומצביע על עברו הנקי מאז.

בהשלמת הטיעונים להיום, טען הסניגור כי קיים הבדל מהותי בין אחיו של הנאשם לנאשם עצמו והיחסים ביניהם עכורים מאוד.

על כן ביקש הסניגור לגזור על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה המקסימלית.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

4. על פי סעיף 40 ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בעת קביעת העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

הערך החברתי המוגן בעבירת גניבת הרכב הוא הגנה על זכות הקניין, אשר עוגנה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. מעבר לפגיעה בקניינו של בעל הרכב, יש בעבירה זו פגיעה בתחושת הביטחון והפרטיות של הבעלים, באשר היא גורמת לטירחה לעגמת נפש בהילקח כלי הרכב, המשמש לניידותם. המחוקק ראה צורך רב לבצר את מעמדו של הערך החברתי המוגן העומד ביסוד עבירות הרכב ועל כן קבע עונשי מקסימום חמורים בצידם.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה - כפי שעולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם חבר לאחיו, ויחד עמו, פעלו השניים בשיתוף פעולה להשלמת ביצוע העבירה. הנאשם ואחיו פעלו לגניבת הקטנוע, כאשר לנגד עיניהם הרווח הכספי שישלשלו לכיסם לאחר מכירתו. אמנם לא מדובר בעבירה שתוכננה מראש, אך במהלכה הפגינו הנאשם ואחיו תחכום וחוסר מורא מהחוק ומהאפשרות שייתפסו בשעת מעשה.

בבחינת חלקו של הנאשם בביצוע העבירה, ניכר כי הוא מופחת במידת מה ביחס לחלקו של אחיו. זאת בשל כך שמעשה הגניבה בוצע עת הנאשם התלווה לאחיו בעת עבודתו, באמצעות הרכב המסחרי שהיה בחזקת אחיו גנבו השניים את הקטנוע והאח הוא אשר נהג ברכב שאליו הוכנס הקטנוע. במסקנה זו תומכת גם התרשמותה של קצינת המבחן, לפיה הנאשם נסחף בעת העבירה אחר אחיו הבכור, וחוסר בגרותו ובשלותו והקושי שלו לעמוד בפני השפעת אחיו עליו, הם שעמדו ברקע לביצוע העבירה.

אשר לנזק שנגרם, בהתחשב בשלילת החזקה בקטנוע מידי בעליו, הטירחה ועגמת הנפש וכן- שווי כלי הרכב, הרי שמידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה הינה נמוכה- בינונית.

משכך, בהתחשב בערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה, נע מתחם הענישה בין 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף לעונשים נלווים.

העונש המתאים

5. בעת גזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 יא לחוק העונשין.

בבואי לגזור את דינו של הנאשם שקלתי את העובדה שהנאשם בן 25 שנה, והוא עודנו בראשית דרכו בחייו.

לזכותו שקלתי את הודאתו המיידית במשטרה ובבית המשפט ובכך חסך בזמן השיפוטי ובזמנם של כל העוסקים בדבר, ואת חרטתו הכנה כפי שהתרשם ממנה שירות המבחן.

לא נעלמה מעיניי גם הבעיה הרפואית ממנה סובל הנאשם(מוציגים נ/1), והפגיעה של עונש מאסר בפועל בבריאותו. סבורני, כי אין בה כדי להצדיק סטיה משמעותית ממנו.

מאידך, עברו הפלילי של הנאשם אינו נקי, וההרשעה הקודמת שדבקה בו, גם היא בעבירת גניבה. בשתי עבירות אלה הפגין הנאשם זלזול ובוז בקניינם וברכושם של אחרים ומכאן הצורך בהרתעת הנאשם ובגזירת עונש אשר ימחיש לו את חומרת מעשה הגניבה.

לצד הרתעת הנאשם שקלתי גם את הצורך בהרתעת עבריינים נוספים מלבצע עבירה הפוגעת ברכוש הזולת בכלל וגניבת כלי רכב בפרט, זאת ביחוד על רקע דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 6163/07 שם נקבע כי גניבות הרכב עודן בבחינת "מכת מדינה" המחייבות ענישה מרתיעה.

6. נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הנדרשים ושיקולי הענישה השונים, ולאחר שנתתי דעתי גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולחומרת העבירה שביצע, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל. הנאשם יתייצב ביום 29.1.17 בשעה 8:00 בבית המעצר במגרש הרוסים לריצוי עונשו.

2. שישה חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל עבירת רכוש.

3. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם עד יום 1.4.17.

העתק ישלח לשירת המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"ז, 07 דצמבר 2016, במעמד ב"כ המאשימה, עוה"ד שרית דרור, הנאשם ובא כוחו, עוה"ד מנחם בלום.